

סדר ודוי למלחמת שמחת תורה

סלח לנו אבינו כי ברוב אולתנו שגיגנו. מחל לנו מלכנו כי רבו עוונינו:

אל ארץ-אפים אתה ובעל הרחמים נקראת ודרך תשובה הורית. גדלת רחמיך וחסדיך תזכר היום ובכל יום לזרע ידיך: תפן אלינו ברחמים כי אתה הוא בעל הרחמים. בתחנון ובתפלה פניך נקדם כהודעת לענו מקדם: מחרון אפך שוב כמו בתורתך כתוב. ובצל כנפיך נחסה ונתלונן כיום וירד יי בענו: תעבור על פשע ותמחה אשם כיום ויתיצב עמו שם. תאזין שועתנו ותקשיב מנו מאמר כיום ויקרא בשם יי. ושם נאמר:

ויעבר יי על פניו ויקרא:

יי | יי אל רחום וחנון ארץ אפים ורב חסד ואמת. נצר חסד לאלפים
נשא עון ופשע וחתאה ונקה.

וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו: סלח לנו אבינו כי חטאנו: מחל לנו מלכנו כי פשענו: כי אתה אדני טוב וסלח ורב-חסד לכל-קראיך:

ברחם אב על בנים כן תרחם יי עלינו: ליי הישועה על עמך ברכתך סלה: יי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יי צבאות אשרי אדם בטח בך: יי הושיעה המלך יענונו ביום קראנו:

סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה: ושם נאמר: ויאמר יי סלחתי כדברך:

הטה אלהי אונך ושמע פקח עיניך וראה שממתינו והעיר אשר נקרא שמך עליה כי לא על צדקתינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים: אדני שמעה, אדני סלחה, אדני הקשיבה ועשה, אל תאחר, למענה אלהי כי שמך נקרא על עירך ועל עמך:

אלהינו ואלהי אבותינו, תבוא לפניך תפלתנו, ואל תתעלם מתחנונתנו. שאין אנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל אנחנו ואבותינו חטאנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי. העונו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר. יעצנו רע. כזבנו. לצנו. מרדנו. נאצנו. סררנו. עוינו. פשענו. צררנו. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו. תעתענו: סרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לַפְּנֵיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לַפְּנֵיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים, הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגִלוֹת אֶתְּהָ יוֹדַע. אֶתְּהָ יוֹדַע רְזִי עוֹלָם, וְתַעֲלוּמוֹת סִתְּרֵי כָּל חַי, אֶתְּהָ חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בָּטָן, וּבּוֹחֵן כְּלֵיוֹת וְלֵב. אִין דְּבַר נְעֵלָם מִמֶּךָ, וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ עַל-כָּל-חַטָּאתֵינוּ, וְתִכְפֹּר לָנוּ עַל-כָּל-עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתַמְחַל לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ:

צוֹיִתְנוּ לְשִׁים עָלֵינוּ מִלֶּךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בּוֹ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי מְרִינוּ אֶת פִּיךָ, וְשָׁמְנוּ עָלֵינוּ רוּעִים אֲשֶׁר לֹא בְּחַרְתָּ וְאֲשֶׁר רְצוֹנְךָ לֹא עוֹשִׂים.

צוֹיִתְנוּ לְהוֹרִישׁ יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ לְמַעַן יִשְׁיבְתֵנוּ בָּהּ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי הוֹתַרְנוּ מֵהֶם, וַיְהִיו לְשָׂבִים בְּעֵינֵינוּ וְלִצְנִינִם בְּצַדֵּינוּ, וְצוֹרְרִים לָנוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים בָּהּ.

צוֹיִתְנוּ לְמַחֹת אֶת זִכְרְ עַמְּלֶךָ, הָאוֹמְרִים לָכּוּ וְנִכְחִידִם מִגּוֹי וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד. אוֹי נָא לָנוּ, כִּי נִתְּנוּ לָהֶם לְהַשְׁפִּיל וְלִרְבוֹת, וְלִזְנוֹב בָּנוּ כָּל הַנְּחָשָׁלִים.

צוֹיִתְנוּ לְהִלָּחֵם עַל פִּי תוֹרַתְךָ לְמַעַן עֲמֵנוּ וְאַרְצֵנוּ, וְהַבְּטַחְתֵּנוּ נְצַחֹן אִם נִשְׁמֹר מִצוֹתֶיךָ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי סַרְבַּנוּ לְהִלָּחֵם, וּכְשִׁיִּצְאֵנוּ חִלּוּצִים, נִלְחַמְנוּ עִם מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת, וְלֹא נִצָּחְנוּ.

צוֹיִתְנוּ לְשַׁבֵּת בְּאָרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי נִתְּרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדַמְתֵנוּ וְעִזְבוֹנָהּ בְּיַדֵּי בְּנֵי נָכָר.

צוֹיִתְנוּ לָתֵת שׁוֹפְטִים וְשׁוֹטְרִים בְּכָל שְׁעָרֵינוּ אֲשֶׁר נָתַתָּ לְשַׁבְּטֵינוּ, לְשַׁפְּטֵנוּ מִשְׁפַּט צְדָק. אוֹי נָא לָנוּ כִּי נִתְּנוּ בּוֹרִים וְלִצִּים לְחוֹקֵק לָנוּ לְפִי רוּחָם וְלִעֲוֹת אֶת הַצְּדָק.

צוֹיִתְנוּ לְבַנּוֹת בַּיִת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי הִזְנַחְנוּהוּ שׁוֹמֵם, וְשׁוֹעֲלִים הִלְכוּ בּוֹ.

צוֹיִתְנוּ לְעַבּוֹד אוֹתְךָ שֵׁם, לְהַבִּיא שְׁמָה עוֹלוֹתֵינוּ וּזְבָחֵינוּ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי אֶפִּילוּ לֹא נִסִּינוּ.

צוֹיִתְנוּ לְהִיּוֹת קְדוֹשִׁים, לְהַמְנַע מִן הָעֲרִיזוֹת, וְלִקְבֹּל עַל מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ בְּשִׁמְרַת שְׁבִתוֹתֶיךָ וְתִיעוֹב עֲבוֹדַת אֱלִילִים. אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָלַלְנוּ שְׁבִתוֹתֶיךָ בְּהַתְּכַנְּסוּיוֹת לְשֵׁם פְּרִיצוֹת, הוֹלָלוֹת, וְתַפְלוֹת.

צוֹיִתְנוּ לְאַהֹב אֶת רַעֲיֵנוּ כְּמוֹנוּ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי שָׁנְאֵנוּ וְרָדַפְנוּ זֶה אֶת זֶה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיא עָלֵינוּ לְעֲשׂוֹת לְאוֹיְבֵינוּ.

צוֹיִתְנוּ לְבַטּוֹחַ בְּךָ לְבַדְּךָ. אוֹי נָא לָנוּ כִּי בְּטַחְנוּ בְּהוֹן, בְּסוֹס וְרֶכֶב, וּבַגְּדִיבִים, בְּבְנֵי אָדָם שְׂאִין לָהֶם תְּשׁוּעָה.

נתת לנו תורתך ומצותיך למען ייטב לנו. אוי נא לנו כי תורתך לא למדנו, ורב מצותיך לא שמרנו.

על כלם, אלוה סליחות, סלח לנו. מחל לנו. כפר לנו:

יהי רצון מלפניך שלא נחטא עוד, ומה שחטאנו מחה ברחמיך הרבים, ונשמר פקודיך בלבב שלם. יהיו לרצון אמרי פינו והגיון לבנו לפניך יי צורנו וגואלנו.

אל מלך יושב על כסא רחמים מתנהג בחסידות. מוחל עוונות עמו, מעביר ראשון ראשון. מרבה מחילה לחטאים, וסליחה לפושעים. עושה צדקות עם כל בשר ורוח, לא כרעתם תגמול. אל! הורית לנו לומר – שלוש-עשרה, וזכר לנו היום ברית שלוש-עשרה, כהודעת לעניו מקדם, כמו שכתוב: וירד יי בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם יי.

ויעבר יי על פניו ויקרא:

יי | יי אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. נצר חסד לאלפים
נשא עון ופשע וחתאה ונקה.

וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו: סלח לנו אבינו כי חטאנו: מחל לנו מלפנו כי פשענו: כי אתה אדני טוב וסלח ורב-חסד לכל-קראיך:

מזמור לאסף אלהים באו גוים | בנחלתך טמאו את-היכל קדשך שמו את-ירושלם לעינים:
נתנו את-נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידיך לחיתו-ארץ: שפכו דמם | פמים
סביבות ירושלם ואין קובר: היינו חרפה לשכנינו לעג וקלס לסביבותינו: עד-מה יי תאגף
לנצח תבער כמו-אש קנאתך: שפך חמתך אל-הגוים אשר לא-ידעוך ועל ממלכות אשר
בשמך לא קראו: כי אכל את-יעקב ואת-נוהו השמו: אל-תזכר-לנו עונת ראשונים מהר
יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד: עזרנו | אלהי ישענו על-דבר כבוד-שמך והצילנו וכפר
על-חטאתינו למען שמך: למה | יאמרו הגוים איה אלהיהם יודע בגוים לעינינו נקמת
דם-עבדיך השפוך: תבוא לפניך אנקת אסיר כגדל זרועך הותר בגי תמותה: והשב לשכנינו
שבעתים אל-חיקם חרפתם אשר חרפוך אדני: ואנחנו עמך | וצאן מרעיתך נודה לך לעולם
לדור ודור נספר תהלתך: